

byl omylem, vylučujícím dle § 2 e) tr. zák. zlý úmysl. O přečinu § 23 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. z. nebylo by totiž vůbec možno mluvit, kdyby zápis ochranných známek žalující firmy, učiněný ve Vídni, byl politickým převratem pozbyl částečně neb úplně platnosti neb účinnosti v republice Československé vůbec aneb aspoň pro případ, že by žalující firma nebyla učinila určité, zákonem žádané nebo předpokládané prohlášení v obvodu Čs. republiky. V těchto případech by žalující firma neměla výlučného užívacího práva nebo vůbec by neměla užívacího práva ke známkám ochranným ve smyslu onoho § 23 v republice Československé. Poněvadž pak obžalovaný na základě svého, byť i nedostatečného pátrání se domníval, že onen zápis ochranných známek žalující firmy neplatí v oblasti republiky Československé, a poněvadž nevěděl o prohlášení, učiněném žalující firmou podle článku I. zákona čís. 471 z roku 1919 u obchodní a živnostenské komory v Praze, byl v omylu nejen v příčině tohoto prohlášení, nýbrž i co do obsahu a smyslu předpisů práva soukromého o místním rozsahu platnosti úředního zápisu ochranných známek. Omyl tento jest ve svém účinku roveň omylu skutkovému dle § 2 e) tr. zák., neboť podle §§ 3 a 233 tr. zák. toliko neznalost zákonů trestních, nikoli neznalost zákonů soukromého práva, neomlouvá vinníka. Obžalovaný nemohl následkem onoho omylu seznati, že žalující firmě přísluší v oblasti Československé republiky výlučné právo, pokud se týče vůbec právo, užívat ochranné známky, o něž jde. Z toho plyne, že soud nalézací právem dospěl ku přesvědčení, že na straně obžalovaného není subjektivní skutkové povahy trestného činu, z něhož byl obviněn; brojení soukromé žalobkyně proti tomu nemůže tudíž dosíci úspěchu, i sluší zmateční stížnost její zavrhnouti jako nedůvodnou.

Čís. 835.

Pod skutkovou podstatu zločinu veřejného násilí dle § 81 tr. zák. spadá každý násilný odpor, čelící přímo neb nepřímě osobě veřejného orgánu a nutící ho, by odpor s vynaložením vlastní síly odstranil.

Četník jest povinen, by zakročil, i když jest mimo službu, jakmile pozoruje, že se páše nějaký trestný čin.

(Rozh. ze dne 8. května 1922, Kr I 473/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 16. března 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle § 81 tr. zák.

Důvody:

Jelikož rozsudek spatřuje dle svých rozhodovacích důvodů násilné vztažení ruky na vrchního četnického strážmistra Bedřicha P-a právě v tom, že obžalovaný pokusil se vytrhnouti četníkovi z rukou pytel s ovsem, nemůže býti shledán odpor dle § 281 čís. 5 tr. ř. v tom, že nalézací soud dospěl na základě svědectví Bedřicha P-a a Václava H-a ku zjištění onoho násilného vztažení ruky, jakkoli oba tito svědci výslovně

pořeli, že by se byl obžalovaný četníka samého dotknul rukou, potvrdivše toliko, že četníkovi pytel z rukou vytrhoval. Nejde o vadu výroku soudního po stránce skutkové, nýbrž výhradně o otázku správnosti právního posouzení, směl-li nalézací soud shledati odpor násilným vztažením ruky na četníka v pokusu, vytrhnouti mu násilím z rukou pytel ovsa, což zmateční stížnost sama uznává tím, že domnělé nesprávné řešení otázky té uplatňuje jako zmatek dle § 281 čís. 9 a) tr. ř. Než neprávem. Neboť správně poukazuje již rozsudek na to, že nelze vykládati § 81 tr. zák. tak doslovně, že by vyžadoval odpor právě jen vztažením ruky přímo na osobu veřejného orgánu, že naopak ohrožuje trestem každý násilný odpor, čelící přímo nebo nepřímě osobě veřejného orgánu a nutící ho, aby odpor s vynaložením vlastní síly odstranil, má-li býti úřední jednání provedeno. Vyplývá to jak ze zařazení § 81 tr. zák. do hlavy o veřejném násilí, tak i z účelu tohoto předpisu, aby chráněn byl úřední výkon proti jakémukoliv pokusu, zmařiti jej násilím proti veřejnému orgánu. Neméně bezdůvodna jest stížnost, pokud z téhož důvodu zmatečnosti brojí proti rozsudku, poněvadž prý obžalovanému dle výstroje četníka nebylo známo, že jest ve výkonu služby. Zjišťuje rozsudek výslovně, že byl četník, byť i ne v plné výzbroji, tedy přece jen v stejno-kroji, opatřen poboční zbraní a že hned na počátku svého zakročení prohlásil oves jménem zákona zabaveným. Za těchto okolností nemůže se stěžovatel s úspěchem dovolávat neznalosti § 9 četn. instrukce, jenž zavazuje četníka, by zakročil, i když jest mimo službu, ihned, jakmile pozoruje, že se páše nějaký trestný čin. Neboť dle vystoupení četníka nemohl obžalovaný míti pochyby, že zakročuje proti němu služebně, a nesměl tudíž proti zakročení četníkovu násilně se vzepřít aniž tehda, kdyby byl měl pochybnosti, zda četník při svém zakročení postupuje přesně podle platných služebních předpisů.

Čís. 836.

Zákaz Šu 293, odstavec třetí, tr. ř. neplatí, zrušen-li odvolacím soudem rozsudek okresního soudu, ježto šlo v pravdě o přečin.

(Rozh. ze dne 8. května 1922, Kr I 726/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě v Písku ze dne 27. května 1921, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem dle § 7 odstavec třetí zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Dle čís. 10 a 11, správně jen čís. 11 Šu 281 tr. ř., uplatňuje stížnost, že soud vykročil z mezí svého trestního oprávnění tím, že odsoudil obžalovanou pro přečin předražování dle § 7 odstavec třetí lichevního zákona k trestu tuhého vězení na šest měsíců a peněžité pokutě 1000 K, ačkoliv byl původně týž čin okresním soudem ve V. kvalifikován jako přestupek a obžalované uloženo pouze trest vězení v trvání 14 dní. Nalézací soud,